

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

Žalobce: J. M., narozený dne „X“, státní příslušnost: Pakistan,
Naposledy zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, se sídlem
331 65 Tis u Blatna,
zastoupený advokátem Mgr. Umarem Switatem,
se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2018, č. j. KRPU-62740-60/ČJ-2018-040022-ZZ,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím ustanoveného právního zástupce ve znění jejího doplnění ze dne 11. 5. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Policie ČR, Krajské ředitelství policie Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 21. 4. 2018, č. j. KRPU-62740-60/ČJ-2018-040022-ZZ, kterým bylo podle ust. § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublínské nařízení“), a to o 39 dnů, kdy původně stanovená doba zajištění byla stanovena rozhodnutím žalované ze dne 25. 3. 2018, č. j. KRPU-62740-26/ČJ-2018-040022-ZZ, na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, k čemuž došlo dne 23. 3. 2018 v 17.30 hodin.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že neexistují zákonné důvody pro prodloužení jeho zajištění, když žalobce má na území České republiky svoji rodinu i adresu, na které se s rodinnými příslušníky zdržuje, má zde tedy stabilní rodinné a sociální zázemí. K právě uvedenému žalobce doplnil, že v České republice má družku, a to M. W., s níž má nezletilého syna, jejich vztah trvá více než dva a půl roku. V současné době probíhá u Okresního soudu v Litoměřicích řízení ve věci popření otcovství pod sp. zn. 28 Nc 1553/2017, neboť žalobce není uveden jako otec v rodném listu dítěte, třebaže před soudem prokazuje, že je biologickým otcem. Žalovaná se dle žalobce nesprávně snaží zpochybnit délku soužití žalobce a družky a pevnost jejich vztahu, pro věc není ani podstatné, že návrh ve věci popření otcovství byl podán až v prosinci 2017. Žalovaná rovněž nesprávně vykládá fakt dočasného odloučení žalobce se svojí družkou, toto odloučení nevedlo k přerušení jejich společného života, naopak přispělo k prohloubení intenzity jejich vztahu. Žalovaná proto pochybila, pokud dovozuje, že na žalobce nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. Dle žalobce je třeba vyčkat na výsledek soudního řízení a je třeba zkoumat vůli žalobce a jeho družky ke společnému soužití a plány do budoucna včetně společné výchovy dítěte. Žalovaná by měla dát možnost družce se vyjádřit k věci, neboť ta je postupem žalované citelně dotčena. Dle žalobce žalovaná porušila ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 dublínského nařízení, čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dále žalovaná porušila ust. § 3, ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy proti mučení. Dále žalobce vyjádřil přesvědčení, že ust. § 129 zákona o pobytu cizinců nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, a proto je v rozporu s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť neexistuje definici „vážného nebezpečí útěku“ a nelze tak předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Žalobce by byl schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Žalobce u sebe neměl v době zadržení finance, protože je momentálně nepotřeboval. Žalobcův případ by měl být přehodnocen, včetně samotného jeho předání do Belgie či Itálie, a to z hlediska dopadu do jeho rodinného a soukromého života, neboť žalobce má v České republice rodinné zázemí a chce žít ve společné domácnosti s družkou a jejich synem. Jeho zajištění je nepřiměřené a omezuje mu pohyb, případné žalobcovo předání vnímá žalobce a jeho družka jako nepřiměřené přísný zásah, který by rozdělil celou rodinu. V této souvislosti žalobce souhlasil, aby Česká republika ve smyslu čl. 15 bodu 1 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 vyslovila svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o azyl, kterou podával v Belgii a Itálii, a to z humanitárních důvodů, které vyplývají

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z rodinných důvodů. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhla zamítnutí žaloby. Předně uvedla, že předání žalobce dle dublinského nařízení nebude nepřiměřeným dopadem do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná dále podotkla, že novelizované znění zákona o pobytu cizinců již vymezuje definici vážného nebezpečí útěku, a to v ust. § 129 odst. 4, přičemž v případě žalobce je toto nebezpečí dáno. Žalovaná zvažovala uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce jakožto alternativy jeho zajištění, ovšem dospěla k závěru, že toto zvláštní opatření nelze uložit. Dále žalovaná uvedl, a že není správním orgánem vedoucím samotné řízení o určení odpovědného členského státu a předání žalobce do daného státu v souladu s dublinským nařízením, když tímto orgánem je Dublinské středisko OAMP Ministerstva vnitra. Dne 16. 5. 2018 přitom žalovaná učinila telefonický rozhovor právě s tímto orgánem ohledně stavu realizace dublinského řízení, kdy bylo zjištěno, že tímto orgánem bylo vydáno rozhodnutí o přemístění žalobce a toto rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 15. 5. 2018, kdy součástí daného rozhodnutí bylo i vyloučení možnosti diskrečního ustanovení uvedeného v čl. 17 dublinského nařízení, které žalobce nesprávně zaměňuje s čl. 15 bodu 1 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobce prostřednictvím svého zástupce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl zajištěn dne 23. 3. 2018 v 17.30 hod. poté, co jej kontrolovala hlídka PČR DI Litoměřice LEDEK 631 během silniční kontroly, kam se posléze na požádání dostavila i hlídka OPKPE Ústí nad Labem, kdy po poskytnutí součinnosti žalobce předložil cestovní doklad Pákistánu č. „X“ a řidičský průkaz Pákistánu č. „X“ vydaný dne 20. 9. 2016 s platností do 19. 9. 2019, s tím, že kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce nemá v cestovním dokladu vylepeno žádné vízum ani povolení, které by ho opravňovalo k pobytu na území České republiky. Dále lustrací v informačních systémech policie ČR bylo zjištěno, že žalobce není držitelem víza ani

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povolení opravňujícího k pobytu na území České republiky. Po zkoumání řidičského průkazu Pákistánu bylo zjištěno, že se jedná o doklad smyšlený. U žalobce bylo dále provedeno sejmutí otisku prstů s pozitivním výsledkem v evidencích EURODACU v Belgii a také v Itálii. Žalobce dále v rámci podání vysvětlení dne 24. 3. 2018 uvedl, že adresu trvalého pobytu má sice v Pákistánu, nicméně adresa jeho pobytu v České republice je „X“, u jeho přítelkyně, a to M. W., s níž má devítiměsíčního syna (se jménem S. A., nar. „X“) a za kterou přijel z Belgie asi 27. 2. 2018. V rodném listu syna sice žalobce jako otec dítěte není uveden, jelikož v době narození syna neuplynula ještě 300 denní lhůta od rozvodu jeho družky s jejím prvním manželem, avšak v současné době je podán u Okresního soudu v Litoměřicích návrh na určení otcovství, aby byl žalobce v rodném listě dítěte uveden jako otec. Dále žalobce uvedl, že v Belgii byl žadatelem o mezinárodní ochranu, a to asi třikrát či čtyřikrát, ovšem neúspěšně, žádost mu byla v prosinci 2017 zamítnuta, nyní jsou jeho žádosti již nepřípustné. K tomu žalobce doplnil, že o mezinárodní ochranu žádal jednou i v Itálii s tím, že neví, jak dopadla, neboť odjel zpět do Belgie. V Belgii přitom žalobce bydlel se svojí družkou a její dcerou z prvního manželství asi půl roku, když ta v sedmém měsíci těhotenství odjela zpět do České republiky. Žalobce pak odjel zpět do Itálie, když doufal, že zde po čtyřech měsících dostane pobyt. Tento pobyt však nedostal, a proto se vrátil zpět do Belgie a podal opětovně žádost o azyl, k čemuž doplnil, že při každé žádosti o azyl byl daktyloskopován. Z území Evropské unie žalobce během azylových řízení nevycestoval a taktéž neučinil ani po jejich ukončení. Do České republiky přicestoval 27. 2. 2018 a od té doby zde u družky pobývá. K předloženému řidičskému průkazu pak uvedl, že ho má z Pákistánu. Od roku 2010 vlastnil národní řidičský průkaz Pákistánu, ovšem v roce 2016 jej žalobce předal jednomu známému, který pracuje na úřadě, kde se vydávají řidičské průkazy, s tím, že zaplatil 4 000 Pákistánských rupií a bylo mu řečeno, že tento doklad je oficiální. Na tento průkaz pak jezdil údajně i v Belgii, kdy byl i několikrát kontrolován, s tím, že vše bylo v pořádku. Dále žalobce vypověděl, že nemá na území České republiky žádný majetek, nemá zde žádné společenské a kulturní vazby, v České republice má jen přítelkyni a syna, když v Řecku má bratra, v Belgii má ještě dva bratrance, v Pákistánu rodiče, tři sestry a dva bratry. Žalobce se do Pákistánu dle svých slov vrátit nemůže, jelikož je zde ohrožen jeho život, protože při motocyklovém závodu zemřel jeho kamarád a rodina kamaráda mu to dává za vinu, v případě návratu do Pákistánu mu hrozí pomsta ze strany rodiny kamaráda.

7. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 27. 3. 2018 bylo přijato od Dublinského střediska OAMP Ministerstva vnitra oznámení o zahájení řízení ohledně žalobce dle dublinského nařízení. V rámci tohoto řízení se Belgie vyslovila tak, že odpovědným státem pro přijetí žalobce je Itálie. Dále z obsahu správního spisu v tomto směru vyplývá, že Česká republika má v souladu s čl. 25 odst. 2 a čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení 6 týdnů (počítané od 18. 4. 2018) na to, aby do 30. 5. 2018 realizovala žalobcovo předání do Itálie. Během této doby by mělo být žalobci předáno rozhodnutí o jeho předání do Itálie, vůči kterému bude možné podat žalobu ve lhůtě 15 dnů, s tím, že po uplynutí této lhůty bude možné realizovat žalobcovo předání do Itálie. Vzhledem ke stále probíhajícímu dublinskému řízení byla žalovaná požádána Dublinským střediskem Ministerstva vnitra o prodloužení zajištění.
 8. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle odst. 2 o zajištění policie neprodleně sepíše záznam obsahující údaje o totožnosti zajištěného cizince, datu, čase a místu zajištění a důvod předání nebo průvozu. Podle odst. 3 nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Podle odst. 4 policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Podle odst. 5 policie je oprávněna zajistit nezletilého cizince bez doprovodu, pouze je-li důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu či závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a je-li to v jeho zájmu v souladu s Úmluvou o právech dítěte. Policie je oprávněna v případě důvodné pochybnosti, že jde o nezletilého cizince bez doprovodu, takového cizince zajistit do doby, než je zjištěn jeho skutečný věk. Policie zahájí úkony ke zjištění věku nezletilého cizince bez doprovodu bezodkladně po jeho zajištění. Podle odst. 6 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Podle odst. 7 policie je povinna jednat tak, aby byl cizinec předán nebo byl průvoz cizince územím dokončen v nejbližším možném termínu ode dne zajištění.

9. Podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
10. Podle čl. 9 dublinského nařízení pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.
11. Na tomto místě soud konstatuje, že rozsudkem ze dne 9. 4. 2018, č. j. 78A 6/2018-33, rozhodl o zamítnutí žaloby, jejímž podáním se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2018, č. j. KRPU-62740-26/ČJ-20186-040022-ZZ-DB, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, zajišťuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v zařízení pro zajištění cizinců za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropské unie a ve smyslu ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je doba trvání zajištění stanovena na 30 dnů. Rozsudkem ze dne 9. 4. 2018 tedy soud prvotní rozhodnutí o zajištění žalobce neshledal nezákonným.

12. Soud se nejprve zabýval námitkou, zda žalobou napadené rozhodnutí není nezákonné z toho důvodu, že se opírá o ust. § 129 zákona o pobytu cizinců a na něj navazující právní úpravu, která dle žalobce údajně neobsahuje žádné ustanovení, které by objasňovalo, co je nebo není možné považovat za „vážné nebezpečí útěku“. Daná námitka není důvodná, žalobce by měl vzít v potaz fakt, že novelizující zákon č. 314/2015 Sb. začlenil do zákona o pobytu cizinců nové ust. § 129 odst. 4, které již vymezuje definici vážného nebezpečí útěku, přičemž tato novelizovaná právní úprava je účinná od 18. 12. 2015, a tedy zjevně v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí již dopadala i na případ žalobce.
13. Pokud se žalobce dovolával čl. 15 bodu 1 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 s tím, aby Česká republika vyslovila svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o azyl, kterou podával v Belgii a Itálii, a to z humanitárních důvodů, které vyplývají z rodinné situace žalobce, tak k tomu je třeba uvést, že daný čl. 15 byl zrušen dublinským nařízením, které tzv. diskreční ustanovení nově obsahuje v čl. 17 odst. 2. Žalovaná ovšem není tím vlastním správním orgánem, který vede řízení o určení odpovědného členského státu a předání žalobce do toho kterého státu v souladu s dublinským nařízením, tímto českým správním orgánem je Dublinské středisko OAMP Ministerstva vnitra, a proto námitky žalobce v tomto směru soud vyhodnotil jako neopodstatněné, nemající vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
14. Dále soud uvádí, že nevyhodnotil jako důvodné ani žalobcovy námitky ohledně nepřipustného dopadu žalobou napadeným rozhodnutím do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce a jeho údajná družka paní M. W. totiž zcela dobrovolně žili naprosto odděleně od března 2017 do února 2018, žalobce střídavě v Belgii a Itálii, údajná družka v České republice, třebaže ta byla ve vysokém stupni těhotenství a posléze porodila údajného syna žalobce. Nelze nepřehlédnout, že žalobce do České republiky přišel až po vyčerpání všech možných alternativ k získání pobytu v Belgii a Itálii, teprve když byl vystaven reálnému riziku jeho nuceného návratu do země původu, tak se přemístil do České republiky. Ani po příjezdu do České republiky se přitom žalobce nepokusil ihned řešit svoji rodinnou situaci a legalizovat zde svůj pobyt – obojí začal řešit až poté, co byl při silniční kontrole dne 23. 3. 2018 zadržen při řízení motorového vozidla se smyšleným pákistánským řidičským průkazem. Žádost o popření otcovství, když v rodném listu údajného syna žalobce je uveden bývalý manžel údajné družky žalobce, byla podána až 29. 12. 2017, tj. s více než půlročním časovým odstupem po narození daného dítěte. Všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu nedokládají žalobcem deklarovanou pevnost a trvalost jeho vztahu k údajné družce a jeho údajnému synovi.
15. Na žalobce nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to až do doby, než bude zapsán v rodném listu jako otec daného dítěte. Soud se shoduje se žalovanou, že žalobou napadené rozhodnutí za výše nastíněného skutkového stavu nezpůsobuje nepřiměřený zásah do žalobcova rodinného a soukromého života, úvahy žalované v tomto směru dostály dikci ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a soud se s nimi zcela ztotožňuje. Ve správním řízení žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uváděl, že k České republice nemá žádné ekonomické ani kulturní vazby a ani zde nemá žádný majetek, když zde má toliko údajnou družku a devítiměsíčního syna, u nichž žije na adrese „X“. Současné žalobcovo tvrzení o snaze získání pobytu v České republice a vedení intenzivního rodinného a soukromého života (v trvání pouze 1 měsíce od příchodu žalobce do České republiky do jeho zajištění!) nelze za daného skutkového stavu vnímat jinak než jako účelové jednání žalobce získat možnost usídlit se v dalším členském státě po Itálii a Belgii a vyhnout se nucenému návratu do Pákistánu. Žalovaná přitom zvažovala i možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce jakožto alternativy jeho zajištění, ovšem soud se shoduje se žalovanou, že tato zvláštní opatření nelze uložit pro nemajetnost žalobce, jeho nízké vazby k České republice a naopak velmi silné snahy za každou cenu získat možnost usídlit se v dalším členském státě po Itálii a Belgii a vyhnout se nucenému návratu do Pákistánu.

16. Žalovaná přitom při svých úvahách o posuzování přiměřenosti dopadů žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců do žalobcova rodinného a soukromého života brala v potaz stanovisko údajné družky žalobce k jeho zajištění resp. prodloužení jeho zajištění, když tato údajná družka poskytla ve věci opakované čestné prohlášení, s nimiž se žalovaná náležitě vypořádala v na str. 6 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce tak neopodstatněně namítal, že žalovaná měla dát možnost družce se vyjádřit k celé záležitosti.
17. K námitkám žalobce, že žalovaná nepostupovala v jeho případě v souladu se zákony České republiky a mezinárodními předpisy, soud uvádí, že žádné takové porušení neshledal. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem týkajících se neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky a jeho nízkých osobních a rodinných vazeb k České republice, které se náležitě promítly do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, je patrné, že žalovaná konkrétně hodnotila situaci žalobce a legitimně dospěla k závěru o nutnosti prodloužit zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců o nezbytně nutnou potřebnou délku, tak, aby mohlo být úspěšně dokončeno dublinské řízení, přičemž tomuto závěru soud nemá co vytknout.
18. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O přiznání odměny ustanovenému advokátovi soud rozhodne samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)